

HOOFDSTUK 1

‘Shitter-de-shit, bijna vergeten.’

Teun staat in zijn slaapkamer. Hij heeft zijn sportshirt aan en wilde in zijn sneakers stappen, maar bedenkt zich. Al heeft hij haast, hij móét het weten. Hij gaat naast de grote poster staan van zijn favoriete basketballer, de Fransman Victor Wembanyama. Zijn hakken en hoofd drukt hij stijf tegen de muur. Met een potlood zet hij vlak boven zijn hoofd een streepje op het behang. Hij draait zich om en met een rolmaat meet hij de afstand van de vloer tot aan het streepje.

Teun heeft behoorlijk de pest in als hij het aantal centimeters afleest. ‘Niks erbij!’ roept hij. Aan zijn lengte is sinds een week niks veranderd. Geen millimeter. Hij moet eerlijk zijn: eigenlijk had hij niet anders verwacht. Zo snel gaat groeien natuurlijk ook niet. Maar stiekem had hij gehoopt op een supergroeispurt. Een spurt die nog nooit iemand heeft meegemaakt. Hij is nog steeds één meter vijftien en daar is hij niet blij mee.

‘Hé Wemby man, hoe heb jij dat voor elkaar gekregen?’ vraagt hij terwijl hij naar Wembanyama kijkt.

De NBA-speler van de San Antonio Spurs is *seven feet three* oftewel twee meter vierentwintig. Dat maakt basketballen vast een stuk eenvoudiger, vermoedt Teun. In ieder geval het dunken.

Teuns clubgenoot Evert is dertien jaar en al één meter vijftien. Teun is twaalf, maar hij ziet zich in een jaar niet eventjes veertig centimeter groeien. Hij eet gezond, daar ligt het niet aan. Nee, dat hij op het moment een van de kleinsten in zijn klas is, heeft vooral met zijn genen te maken, kreeg hij eens uitgelegd. Het is erfelijk bepaald dat hij nooit de twee meter vierentwintig van zijn held ‘Wemby’ zal halen. Uiteindelijk zal hij

iets tussen de één meter tachtig en de één meter negentig worden, is hem verteld. Is daar nu niets op te verzinnen?

Inmiddels straalt zijn slaapkamer een en al basketbal uit. Daar is Teun trots op. Zijn dekbedovertrek met daarop een dunkende speler, de posters aan de muur, het zelfgemaakte rek met de sportschoenen, de ballen, de clubshirts in zijn klerenkast, de minibasket aan de wand...

Een paar maanden geleden had hij nog een voetbalkamer. Teun kon met zijn ouders geen stad in binnen- of buitenland bezoeken zonder het voetbalstadion van die plaats te bekijken. Voetbal was zijn sport.

Regelmatig speelde Teun met zijn beste vriend Sven en andere vrienden op een pleintje in zijn buurt. Daar werd geskatet en stonden twee basketbalpalen. Ze speelden steeds vaker basketbal en begonnen het steeds leuker te vinden. Zelfs leuker dan voetbal. Op internet bekeken Sven en hij filmpjes over de Amerikaanse NBA-competitie. Zo leerden ze de spelregels en handige trucjes. Dagelijks oefenden ze het passen en het werpen op het plein. Ja, ze waren allebei meteen enthousiast en bloedfanatiek. Het was dus geen wonder dat Teun besloot de voetbalclub te verruilen voor een basketbalclub en Sven volgde hem.

‘Sven is er!’ roept Teuns moeder van beneden.

‘Ik kom eraan!’ roept hij terug.

Snel ritst hij de sporttas dicht en...